

De Buurman

Mijnheer A. is overleden in het verpleeghuis waar hij nog enkele weken verzorgd is. "Zover wij weten heeft hij helemaal geen nabestaanden. Wij weten ook niet hoe het verder moet.", kreeg ik te horen van een medewerkster van het verpleeghuis. We halen de overleden mijnheer op uit het verpleeghuis, wassen en verzorgen hem, hij krijgt zijn kleding aan wat nog in de kast hangt, een broek, overhemd en colbert en brengen hem naar het rouwcentrum. "Moeten we hem ook scheren", vragen wij ons af, "of droeg hij altijd een baard?" "Laten we er maar een modern baardje van maken", zei ik, "dat hoort bij deze tijd". Van één van de medewerkers van het verpleeghuis hoorde ik dat er nog een buurman is, die hem regelmatig bezocht toen hij in het verpleeghuis was opgenomen. Ik bel de buurman op, maar de buurman weet ook niets, "ik ken hem nog maar een paar maanden", was zijn antwoord toen ik hem belde. "toen ik hoorde dat hij opgenomen was in het verpleeghuis ben ik af en toe langs geweest, want wie zou er anders nog komen? Wanneer is de crematie?"

Op de dag en het vroege tijdstip van de crematie staat de buurman in de hal. "Ik kom hem nog een laatste groet brengen", zei hij, "anders is er niemand". En zo was het....

De buurman, de aulamedewerkster en ik stonden bij de kist van mijnheer A.. We luisterden naar het nummer van Frank Sinatra: "I did it my way." Dat vond ik nog wel toepasselijk voor het afscheid van een mijnheer waarvan we alledrie niks wisten. Ik las nog een gedicht voor, vooral ook voor de buurman: "*als ik aan het einde ben, breng jij me dan een stukje weg?*". "Mooi", zei de buurman. Wat fijn dat hij met aandacht is weggebracht.

En ik dacht: "wat fijn dat er zulke buurmannen bestaan!"